

bordáig ér o s z t o t t. A szélek kiálló részei ha kerekdedek karéjoknak, ha hegyesek csafatoknak neveztetnek.

11. *Ha valamely szervnek széle szőrös, azt rojtosnak mondjuk; a pillás kifejezés nem talál, mert a pillát szegélyzik a szemszőrök.*

12. *A levéllemez egyesülése a nyéllel jellemző; néha rá fut a nyélre, néha be vagy vissza is kanyarodik, ilyenkor első esetben elcsapott, tompa, második esetben szivalaku.*

13. *Nyelvalaku valamely szerv ha nyult oldalai párhuzamosak, és vége kerekded.*

Vaddisznó vadászatok.*)

Nagy-Károly környékén.

Talán érdekelni fogja a sport kedvelőit, ha a mérki és pusztateremi erdőségekben tartott s eredményben valóban meglepően gazdag, negy napi vadászatokat röviden leírom, meg lévén győződve, hogy hazánkban, sőt a külföldön is, kevés ily nagyszerű vaddisznó állomány fordul elő.

Lanyha, esős hónapok után, január 27—28-ka körül ketős erővel állott be az idei tél. Az első havazáskor bátyám Nagy-Károlyból rögtön értesített a leendő vadászatok kitűzött napjairól. Sürgönye vétele után azonnal utnak indultam; s megvallom, midőn Mékre (Szatmár megye) érkeztem, négy órai szekerezés, összesen két napi utazás után, tizenhat egész tizennyolcz foknyi hidegben, kissé latolgattam magamban: vajjon ily dermesztő időben érdemesek-e oly hosszú utra a vadkanok. De egy órai vadászat az utazás fáradságait teljesen elfelejteté velem.

Megérkezésemtől már nyolcz nagy „agyaras“ függött a vadászlak tornácán és a lövések odáig hallatszottak. Perczet sem mulasztva, szaladtam fegyveremmel az erdőbe, melyet

*) A „Vadász és Versenylap“ f. é. 4 számából. Megjelenik e jeles lap Pesten, előfizetési összeg egy évre 10 ft. —

igen jól ismerem, s hol a vadászokat rögtön fellelni reméltem. Alig tettem pár száz lépést, már is nagy robajt hallottam a cserjék között, és körülbelől százötven lépésnyire, harmincz negyven darabból álló vaddisznó konda törtetett át az uton. Tüstént lebuktam és egy szép kant czélba is vettem, de nem tudván biztosan hol állanak a vadászok, csak akkor mertem löni, midőn az állat már a sűrűben volt, s szerencsésen el is hibáztam. E kudarez egy kissé lehütött, de csakhamar megvigasztalt egy igen szép kan, melyet — bátyámmal ez alatt találkozáván — következő hajtásban lőttem. Tíz darabot ejtetünk el e napon; a legszebb volt egy öreg két mázsás kan, különösen éles agyarakkal. A lőtt malaczkok közül egy feltörve, nyolezvanegy fontot nyomott.

A két első napi folytonos zaklatás annyira megvaditá a disznókat, hogy a leggyorsabb rohammal törtek át a „fasorokon,” és e miatt több elkésett lövéssel sebzett menekült ki, melyeket másnap leltünk csak meg.

Harmadnap virradatkor már indultunk; e napon sógorém is kijött és több hajtásnál jelen volt. Az utolsó előttinél mellém állott s szerencsét hozott, mert alig tíz percz alatt két gyönyörű darabot sikerült lőnöm; az egyik azonban, midőn hajtás után egész nyugodtsággal meg akartuk tekinteni, nagy csudálatunkra felállott s nekünk jött! — Mindamellett nem szolgálhatok valami rémes kalanddal, mert a mellettünk álló erdész rögtön fültövön lőtte. Sokat nevettünk ez episode-on s mindketten bevallottuk, hogy ez képezte a vadászat hevélypontját.

E nap valóban élvezetes volt. Tizenkilencz darab esett el, melyet hajtóink alig bírtak előszedni a sűrűből. Nehány sebesült is maradt még az erdőben, ezeket másnap délelőtt lőttük le. Igen könnyen lőhattünk volna még tíz tizenöt darabot, de egy 150—200 darabból álló konda több izben oly tömöttem jött reánk, hogy lehetetlen volt egyet czélba venni, többet pe-

dig megsebezni egy rossz lövéssel nem akart egyikünk sem. Fekonda elől ki kelle térni, mert bősziült rohamában kétségtelesen legázolta volna azt, ki előtte áll.

Igy végzöttek a mérki vadászatok. Három nap és egy délelött negyvenkét darabot ejtettünk, melyek összes sulya harmincz mázsát nyomott. Puskás nyolcz volt, mi ketten Viktor bátyámmal, és hat erdész.

Friss hó esvén az utolsó éjen, ez reményt nyujtott a közel eső pusztateremi erdőben tanyát ütött farkasok megtalálására. Átrándultunk tehát, de erdészek és erdészsegédek kora reggeltől tizenegy óráig hasztalanul nyomoztak; a farkasok hihetőleg megéreztek a puskapor szagát s bucsut vettek a „köszöntés“ előtt. Csak egy derék vadkant sikerült kinyomoznunk, melyre azonban két hajtást hiába tettünk, miután időközben a havazás is megszűnvén, a vad mozogni kezdett és így csak véletlenben bizhattunk. Róka azonban volt elég s a „kanira“ már ugy sem sok reményem levén, a második hajtás végén feltettem magamban, hogy ha még egy róka jó lövésre, ezt el nem bocsátom; mert kettőt már, bár sajnos szivvel, eleresztettem. Alig hogy ezt így elvégeztem magamban, ime egy vén ravasz bukkan elő; rögtön célba vettem, s le is löttem, midőn a hajtás is épen végződött; de a mellettem álló erdész ekkor mondja, hogy öt, hat darab vaddisznó ezírkált hátulról lassan felém, — de lövésemre megfordultak. Volt ezután szemrehányás, hogy nélkülem mindannyit meglöttük volna, stb. Mosolyognom kellett e vádakon, mert nem hittem, hogy a kanok, — hallván a hajtók lármáját, — oly sürüből, hol mi sem zavarta őket, egyenesen a zajnak menjenek.

Az utolsó hajtás következett most; de előbb egy kis reggelit költöttünk el, melyet az épen lefolyt események elbeszélése kissé megnyujtván, kettözött léptekkel kelle sietnünk kitüzött helyeinkre; gyorsan haladtunk egymás mögött a hóban, midőn egyszerre egy gyönyörű kan bukkan ki a

bokrok közül; önkénytelenül mindannyian a hóba vetettük magunkat s lélegzeni se mertünk. A ki már állott szemben egy derék vadkannal, igazat adand nekem, midőn azt állítom, hogy kevés imponansabb látvány lehet vadászra nézve. Lassan koczogott a gyönyörű állat felénk s mindannyian célban, öldöklő pillantásokkal méregettük őt. Bátyám volt azonban leggyorsabb, mert midőn nyolczvan lépésnyi távolra jutott hozzánk, egy correct lövéssel elejtette. Nem mázsálhattuk meg, de 250 fontra becsültük. Ez volt a befejezés s valóban egyike a legszerencsésebb és legsikerültebbeknek.

Ritka vadászaton mulattam oly jól, mint e négy nap alatt, s csak mellékesen jegyzem meg, hogyha fazékony volnék, a pusztateremi gyönyörű kis vadászlak szobáinak légmérsékletével nem lettem volna egészen megelégedve. Reggel midőn felébredtem, minden, mi megfagyható volt a szobában, keményen megvolt fagyva, szerencsére magamat kivéve.

Végül még egy pár szót az erdészekről. Sokan osztják nálunk azon téves fogalmat, hogy erdésznek csak is cseh, vagy stiriai való, s nem is lehet jó erdész, kit nem „Wenzelnek,” vagy „Leopoldnak” hívnak. Én részemről, a felmutatott eredmény és a vadászatok rendezése után ítélve, alig hiszem, hogy akár Csehországban, akár Ausztriában jobb erdészeket lehessen találni, mint például a fényi- és főkép a mérki-erdész. Emeljük fel az erdészi állást, s lesznek kitünő erdészeink.

Adjon a jövő, hazánknak ebben is előmenetelt..

Mácsa, 1870 febr. 4-én,

KÁROLYI TIBOR.